

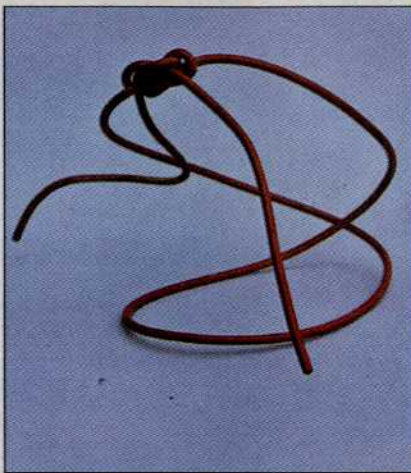
29. 4. 2007

SPOMINJAMO SE

»Šel se je javit v Logatec in ni ga več domov ...«

»Logaški holokavst« bi morali reči dogajanju, ki se je začelo 5. maja 1945 pod taktirko boljševidne komunistične partije na čelu z njenimi idejnimi »režiserji« in strukturami VDV po natančno predvidenem scenariju in s strahotnim ciljem: zdesetkati slovenski verni svobodomiselní svet. Bilo je le nadaljevanje zgodbe iz prejšnjih let. V dokumentih VDV so med prvimi »tarčami« navedene prav vasi iz občine Logatec: Šentjošt, Rovte, Sv. Trije Kralji in Ligojna, tu pa so še Vrhnika, Horjul, Dobrova, Brezovica, Borovnica. To si bili tisti predeli, kjer so bili ljudje krščansko-kmečkega porekla in so se spontano, samoiniciativno začeli upirati medvojním likvidacijam, nasilnim umorom nekaterih partizanov, ki jih lahko označimo za komunistične morilce.

Po 5. maju pa se odpre novo žalostno poglavje. Partijsko vodstvo je skupaj z VDV in KNOJ-em stopilo v stik z vaškimi aktivisti in terenci, ker so jim ti že javili, da je v teh krajih veliko njihovih »sovražnikov«. To so bili družinski očetje in mladenci, ki se niso pridružili tistim, ki so odšli na Koroško kot begunci. Komanda logaškega vojaškega območja je izdala »razglas«, da se morajo javiti vsi moški, stari od 18 do 50 let. Vsem, ki niso storili zločinov, ali kot so rekli, ki »niso imeli krvavih rok«, so jamčili za življenje. Pa je bila to ena izmed največjih komunističnih laži in prevar. S tem »razglasom« so si prav oni okrvaveli roke: vaški zaupniki, stari komunisti, aktivisti in terenci, tudi neka-

Vezi ene izmed logaških žrtev

teri partizani. To so bili pravi zločinci, ki so skriti žrtvam, ki so se prišle javit na komisijo, dajali »ocene«: 1 za smrt, 2 za zapor, 3 za izpustitev.

Ta razglas je stotine občanov, ki so se prostovoljno javili kot, poudarjam, civilne osebe, stal življenja. Javili so se v Logatcu, a se nikoli niso vrnili k svojcem. Tisti z »enico« so bili hitro usmrčeni ali pa poslani v Škofovo zavode, od tam pa v Kočevski rog. Kdor je dobil številko 2, je to zanj pomenilo zapor na ljubljanskem sodišču ali kje drugje. Dosti pa jih je bilo tudi v Centralnih zaporih Udbe. Za mnoge se ne ve, kam so bili odpeljani. Za nekatere, ki so bili izpuščeni iz teh zaporov na ljubljanskem Poljanskem nasipu, v dokumentih piše »izpuščeni«; vendar nikoli niso prišli domov, ker so jih tik pred domačim pragom čakali »vaški aktivisti«, ki so jih usmrtili v bližnjih grapah in brezni. Brezno pri Konfi-

nu, ki je postalo znano po lanskem izkopavanju, je tudi postalo kraj smrti nekaterih med njimi, saj so v znanem seznamu ubitih »glasom majorja Mitje« tudi tisti, ki so se javili na komando NOV v Logatcu.

Logatcu je komunistična partija namenila žalostno »zgodovinsko resnico«. Ljudje so se po teh dogodkih s strahom pogovarjali: »Šel se je javit v Logatec in ni ga več domov ...« To je bil zločin proti človeštvu, zločin proti slovenskemu narodu, toda teh zločinov, kot kaže, slovenska zakonodaja in sodstvo v prid še živčim zločincem ne priznavata. Še posebej pa ne moremo razumeti tistega Slovenca in njemu podobnih, ki je javno dejal: »Prenehajmo že brskati po teh kosteh!« Le kako si lahko lastijo pravico, da lahko le oni prižigajo sveče spomina na grobovih svojcev?!

Vsi, ki vam odrekajo to pravico, pa čeprav mnogi ne veste, kje so kosti vaših očetov, mater, bratov in sester, ne ozirajte se na te besede, ampak uresničite svojo neodtujljivo pravico: prižgite po 62 letih svečo pri *Križu spomina*, prižgite jo posebno za tiste, ki so se javili v Logatcu in se potem nikoli več niso vrnili domov k svoji družini!

V nedeljo, 6. maja, ob 11. uri ste povabljeni k maši in blagoslovu *Križa spomina* ob Šemonovem breznu na koncu logaškega drevoreda v smeri iz Logatca proti Vrhniki na levi strani pašnika.

Za Združenje žrtev komunističnega nasilja
ANTON ŠEMRL